రాక్షస సంవత్సరం దీపావళి కథల పోటీలో ప్రత్యేక బహుమతి పొందినది

ఆ బంగళా చిన్నదే అయినా, అన్ని సౌకర్యాలతో, సకల సౌందర్యాలతో చూడ ముచ్చటగా ఉంటుంది. ఆ బంగళా ఊరికి ఏభై గజాల దూరంలోనూ, సముద్రానికి పక్కగానూ ఉంది. ఇంటి చుట్టూ రంగు రంగుల చీరల్లో కన్నెపిల్లల కిలకిలల్లా మల్లె, మందార, గులాబీ, బంతి, చేమంతి . . . రకరకాల పూలచెట్లు. ఆ ఇంటికి రక్షక భటుల్లా ద్వారం ఇరువైపుల కొబ్బరి చెట్లు. వెన్నెల్లో నైతే ఆ ఇల్లు ఇంద్ర భవనంలా మెరిసిపోతుంది. ఆ భవనానికి వీక్షక రాణిలా, దిగొచ్చిన దేవతలా ఉంటుంది ఆ ఇంట్లో రాధమ్మ.

ప్రతి సాయంత్రం ఆ ఇంటి డాబా మీదున్న పిట్ట గోడ మీద కూర్చోవడమంటే రాధమ్మకు ఎంతో ఇష్టం. వెన్నెల రాత్రులయితే గంటల తరబడి అలా కూర్చుండిపోతుంది తను. అలా కూర్చొని నింగీ, సముద్రం కలిసిపోయిన రేఖనీ, వెనక్కీ ముందుకీ, నెమ్మదిగా గుబగబా ఎత్తుగా, ఉవ్వెత్తుగా, ఫోర్సుగా, పెంకిగా అల్లరి చేసే కెరటాల్నీ, తీరం దాచుకున్న బంగారపు పొప్పిడిలా తెల్లని మెత్తని ఇసుక తిన్నెనీ, ఇసుక తిన్నె పక్కగా కదల్లేక పడి ఉన్న కొండచిలువ లాంటి రోడ్డునీ, రోడ్డుపై మంద కొడిగా ప్రవహించే జీవవాహిన్నీ, సముద్రంలో చంద్రోదయాన్నీ, వెండి మబ్బుల తోరణాలనీ, చుక్కల బుట్టలనీ, వినీలాకాశ పందిరినీ, వెన్నెల జల్లులనీ, వెన్నెల్లో తడిసి మిల మిల మెరిసే కొబ్బరి ఆకుల్నీ చూస్తూ అలా ఉండిపోవడమంటే ఎంతో ఇష్టం రాధమ్మకు. ఒక అందమైన చిత్రాన్ని దేవుడు తన కోసమే గీసి పటంగా తన ముందు అమర్చినట్లుగా అనిపిస్తుంది రాధమ్మకు.

అయితే ఆ బంగారు ఇసుక తిన్నె మీదకి ఎవరో దివ్యుడు ప్రత్యక్షం అయిన క్షణంలో ఆ చిత్రపటానికి ప్రాణం వచ్చినట్టు, తెలుపు, నలుపు చిత్రానికి పంచ రంగులు పులిమినట్టు అనిపించింది రాధమ్మకు. ఆ దివ్యుడి రాకతో ఆ ప్రకృతి సౌందర్యానికి అందం, తన అందానికో అర్థం చేకూరినట్టుగా మురిసిపోయింది. అందుచేతనే తన ప్రతి సాయంత్రం ఆ దివ్యుని రాకకోసం ఎదురు చూస్తుంది.

చంద్రుడు నెలకి అంతో, కొంతో పదిహేను రోజులే ఉదయిస్తాడు. రవి మాత్రం రోజూ ఉదయించి బంగారు వర్ణంలా ప్రకాశిస్తాడు. ఆ దివ్యుడి పేరే రవి. రవి రాధమ్మ దివ్యుడు. ప్రపంచ సౌందర్యంలో తన సౌందర్యంకూడా ఒక భాగంగా భావించింది రాధమ్మ. ఆ సౌందర్యాన్ని పావనం చేయడానికే, పునీతం చేయడానికే రవి ఉదయించినట్టుగా భావించింది. భావించి రోజులానే రవి రాక కోసం ఎదురు చూస్తుంది.

ఆ సజీవ చిత్రపటంలో రవి రాక కోసం ఎదురుచూసే రాధమ్మకు రాజయ్య ఒకోసారి కనిపిస్తాడు. రాజయ్య కనిపించగానే రాధమ్మకు వాంతి వచ్చినట్టుగా ఉంటుంది. తన చిత్రపటం మీద ఎవరో బురద జల్లినట్టుగా బాధపడిపోతుంది. పూవు మీద తుమ్మెద బదులుగా పేడపురుగు వాలినట్టు అసహ్యించుకుంటుంది.

2

రాజయ్య రవిలా ఉండడు. చంద్రుడులా ఉండడు. సాధారణ మనిషిలాకూడా ఉండడు. ప్రపంచంలో వికృతాన్నంతా ముద్ద చేసి సృష్టించినట్టుగా ఉంటాడు. అతని ముఖంలో ఒక కన్ను మాత్రమే కనిపిస్తుంది. అతని ముఖమంతా ఒక ముక్కే పూర్తిగా ఆక్రమించేసుకున్నట్టు ఉంటుంది. ఆ ముక్కుకి పై పెదవిని సరంతో కట్టేసినట్టు తొర్రే. ముఖం నిండా మచ్చలు. ఒక కాలు పూర్తిగా బలం లేక పుల్లలా వేలాడుతుంది. ఆ మనిషిని అంతకన్నా వికృతంగా మరి చేయలేమన్నట్టు అంతటితో వదిలేశాడా దేవుడు! లేదు, లేదు మరొకటి మరిచిపోయానన్నట్టు మూగవాణ్ణికూడా చేసి మరి వదిలి పెట్టేశాడా దేవుడు.

రాజయ్యకు ఏమీ లేవు, ఒక చిన్న గుడిసె తప్ప. రాజయ్యకు ఎవరూ లేరు ఓ తల్లి తప్ప. తల్లి పేరు మంగమ్మ. మంగమ్మ నాలుగైదు పెద్దింటి ఇళ్ళలో ఊడిగం చేస్తుంది. రాధమ్మ ఇంట్లో కూడా అంట్లు తోమడానికి వెళుతుంది మంగమ్మ.

తొలిసారి రాజయ్యను చూడగానే తుళ్ళిపడింది రాధమ్మ. రాజయ్య ఇంట్లోకి రాగానే వింత జంతువు వచ్చినట్టుగా భయపడి పోయింది. 'ఆడు ఒవుడో కాదమ్మా. నా బొట్టడు పేద్రాజయ్య' అని పరిచయం చేసింది మంగమ్మ. తన ఒంటిమీద పడిన గొంగళి పురుగుని విదిలించుకుని, ఆ ప్రాకుతున్న పురుగు వైపు చూసినట్టుగా రాజయ్యను అసహ్యంగా, భయంగా చూసింది. కడుపులో ఏదో అదోలా అయిపోతాంది తనకి. 'మంగమ్మా, మీ బొట్టడప్పుడే అప్పుడప్పు గాని, తక్షణం బయటికి పొమ్మను' అనడం సభ్యత కాదు. మంగమ్మ బాధపడుతుంది. అందుచేత 'మంగమ్మా మీ అబ్బాయి ఎందుకొచ్చాడో. వెళ్ళు . . . వెళ్ళిపో. అంట్లు తరవాత చూసుకో వచ్చులే' అని మంగమ్మను పంపించేస్తే గాని రాజయ్యకదల్లేదు. రాజయ్య కదిలితే గాని రాధమ్మ మనసు కుదుట పడలేదు.

ఆ తరవాత 'పాపం' అని రాజయ్య మీద బిందెడు జాలి గుమ్మరించేసింది. ఈ లోకంలో పుణ్యంతోబాటు పాపం కూడా వర్ధిల్లుతున్నట్టు, ఈ లోకంలో హంసలు పరుచుకోవడమే గాక చిట్టు చీటిమీదా ఉన్నట్టు *అందాలతోబాటు* వికృతాలు కూడా ఉన్నాయని మొదటిసారిగా తెలుసుకుంది. అందాల్ని సృష్టించే భగవంతుడే వికృతాలని ఎందుకు సృష్టిస్తాడో అర్థంకాని ప్రశ్న అయింది రాధమ్మకు.

మంగమ్మను మరుసటి రోజు రాజయ్య వికృత అవతారపు వివరాలు కుతూహలంతో అడిగి తెలుసుకుని 'పాపం' అని బాధ పడింది. రాజయ్య పుట్టడమే తొర్రితో పుట్టాడట. మూడో ఏడు వచ్చినా, మాటలు రాలేదట. ఆ మూడో ఏటనే పోలియో వచ్చి కాలుని తినేసిందట. ఆ మూడో ఏటనే పోలేరమ్మ వచ్చి ముఖమంతా మచ్చలు చేసింది చాలక, ఒక కన్నుకూడా తీసుకు పోయిందట. పాపం! రోజూ ఏం చేస్తాడన్న ప్రశ్నకి ఏమీ చేయడని, అలా కాకిలాగ సముద్రం కాడకీ కొండల్లోకీ తిరుగుతాడనీ, వేళకి భోజనానికికూడా రాడనీ, ఏదో అలా కాగితాల మీద పిచ్చి గీతలు గీకుతాడనీ మంగమ్మ జవాబు చెప్పింది. పిచ్చి గీతలు గీయడమేమిటి? 'బొమ్మలా' అనడిగింది 'ఆఁ బొమ్మలే గావాల' అని కూడా పెట్టని ఆ పిచ్చి గీతల్ని కొట్టి పారేసింది మంగమ్మ. రాజయ్య కథ విన్నప్పుడు మొత్తం మీద పది సార్లయినా 'పాపం, పాపం' అనుకుంటుంది రాధమ్మ.

అయితే 'పాపం, రాజయ్య' తనను వెంటాడుతున్నట్టు కనిపించడంతో జాలి బదులు చిరాకు, జుగుప్స కలుగుతాంది. కోపంకూడా వస్తుంది. మంగమ్మను పని మానిపించేస్తే రాజయ్య రాడను కుంది. పని మానిపించేసింది. మంగమ్మ పని మానేసినాటికీ రాజయ్య తనకు కనిపించక తప్పడం లేదు. తన వైపలా ఎందుకు చూస్తాడో, అర్థం కాదు.

రాజయ్య గాలి సోకితే చాలు రాధమ్మ ఇంట్లో కిటికీలు, తలుపులు మూసుకు పోతున్నాయి. కానీ సాయంత్రం తన రమణీయమైన ప్రకృతి చిత్రపటాన్ని తిలకించడానికి రాధమ్మ డాబా మీదికి వచ్చినప్పుడు మాత్రం రాజయ్య ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఏదో ఒక చోట కనిపించక తప్పడం లేదు. ఒక్కొక్కసారి రాజయ్య తన ఒంటి కంటి చూపుతో 'విన్ను చూసే హక్కు ఆ రవికేగాని నాకు లేదా? ఎందుకు లేదు?' అని నిలదీసి అడుగుతున్నట్టనిపిస్తుంది. తన చిత్రపటానికి తలుపులు, కిటికీలు లేవు గాబట్టి రాజయ్య రూపుని అందులోంచి తుడిచేయలేకపోతాంది. అందుచేత రాజయ్యను ఆ దివ్యసౌందర్య శోభకు ఒక దిష్టిబొమ్మ కింద సరిపెట్టుకుంది.

రవి తన దగ్గరికి రావడం, పోవడం రాజయ్య గమనిస్తున్నాడని రాధమ్మకు అనుమానం తగలక పోలేదు. తన మీద ద్వేషంతో వీడు రవి గురించి రాయుడికి చెప్పేస్తాడేమో? అనే భయం ఉంది. అయితే, భయం కలిగిన మరుక్షణమే 'చెపితే చెప్పనియ్' అని తెగింపుతోకూడిన ధైర్యంకూడా ఏర్పడింది.

తను రవితో రెక్కల గుర్రం మీద వెండి మబ్బుల్లోకి, చుక్కల్లోకి, స్వర్గంలోకి పోయే సుదినం, సుందర దినం ఎప్పుడు? ఎప్పుడు? ఎప్పుడో గాని, ఏ నాడో గాని అప్పుడు, ఆ నాడు రాయుడి రాకాసి పీడ, రాజయ్య వికృతపు నీడ తొలగిపోతుంది కదా అనే ఆలోచన రాధమ్మ గుండెను తేలికపరిచి, అత్యంత ఆనందం కలిగించింది.

3

రాయుడు పూర్తి పేరు సుబ్బారాయుడు. కాని, అందరూ ఆయన్ని రాయుడనే పిలుస్తారు. రాయుడు పెద్ద బట్టల వ్యాపారి. ఆ పట్నంలో చాలా

చిత్రం

-ళ్ళు, భూములుకూడా అతని స్వంతం. అందుచేత లక్షాధికారని వేరే చెప్పక్క ర్లేదు. అంతేగాక, రాయుడికి కోతి లాంటి భార్యా, నలుగురు కోతి పిల్లలూ, నాలుగు పదుల వయసూ, వయసున్న పిల్లల మీద మనసూ ఉన్నాయి.

రాయుడు కక్రి కోతిని చేసుకున్నది డబ్బు కోసమే గాని, మజాలు చేయడానికి కాదు. డబ్బుతో చిల్లర మల్లరగా గీతా రాణి దగ్గరకో, హేమా దగ్గరకో, రీటా దగ్గరకో, నజీమా దగ్గరకో వెళ్ళేవాడు. లేకుంటే బువ్వమ్మ కంపెనీ నుంచో, శ్రీరాజా హోటల్‌నుంచో, బ్రోకర్ ఖాదర్‌కో కబురు పెట్టి పడతులను రప్పించి పక్కలో పరుచుకునే వాడు. అయితే, ఈ ఎంగిళ్ళలో ఏదో లోపం కనిపించింది. ఈ పద్ధతి బాగా లేదను కున్నాడు. పర్మనెంటుగా ఒక అందాల అపరంజి బొమ్మను పట్టుకుని పంజరంలో పెట్టి సరదాలు తీర్చుకోవడం చాలా బెస్ట్ అనిపించింది. అవును అదే, మంచిది. ఆ బొమ్మమీద మోజు పోతే మూల పారేసి మరో పుత్తడి బొమ్మను పంజరంలో పెట్టి అనుభవించచ్చు. ఆ విధంగా నిర్ణయాని కొచ్చి అపరంజి బొమ్మ కోసం అన్వేషణలో ఉండగా—

ఒక రోజు రాయుడు బిట్టలు కొట్టి మీదుండగా ఒక ఇరవయ్యేళ్ళ యువతి పిటపిట లాడుతూ వచ్చింది. గులాబీ రంగు ఒళ్ళు, ఇంతింత కళ్ళు. చక్కని శరీర సౌష్టవం. ఎవరో ఆ దేవత గాని, తన షాపు పావనమై పోయింది గదా! ఒరే,అప్పిగా అమ్మగారొచ్చారు. ఏ చీరలు కావాలో చూపించు' అన్నాడు. అయితే, ఆ యువతి చీరల కోసం రాలేదంది. తన కోసమే వచ్చానంది. తన కోసమా? తన కంత భాగ్యమా! ఆ యువతి రాయుడి చేతి కో కాగితం ఇచ్చింది. అది చదివాక అతనికి అర్థమై పోయింది. తన బాల్య

-డి. హరనాథ్ రెడ్డి

స్నేహితుడు రామం కూతురు. రామం చనిపోవడంతో దిక్కుమాలినది అయి పోయింది. రామం చావక ముందు తన దగ్గరికివెళ్ళమని ఈ కాగితం రాసి కూతురు కిచ్చాడు. రామం పోయినప్పుడు రాయుడికి టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. బీదముండాకొడుకుని చూడ్డాని కెవడు వెళతాడు. ఆఫ్‌కోర్స్, చిన్నతనంలో ప్రాణస్నేహితులమే కావచ్చుగాక! కాని, వాడికి ఇంత అందాల కూతురు ఉందని తెలిస్తే తప్పక వెళ్ళి ఉండేవాడే. ఇప్పుడైన ఏం మించి

పోయింది? వెదకబోయిన తీగ కాలికి తగిలినట్టు ఆ యువతే తనని వెదుక్కుంటూ వచ్చింది. ఈ చిలకని వదల కూడదు. పంజరంలో పెట్టాలి అని నిర్ణయం చేసుకున్నాడు. అయితే, ఈ సుకుమారి దగ్గర జాగర్తగా ప్రవర్తించాలి. లేకుంటే బెడిసి కొడుతుంది.

రామం చనిపోయినందుకు తన కుడి భుజం కూలిపోయినంత దుఃఖం నటించాడు. 'ఫరవాలేదమ్మా. నీ తండ్రిలేని లోటు తీరుస్తా'' నన్నాడు. ఆ యువతి తనకో చిన్న ఉద్యోగం చూపెడితే చాలంది. తను ఇంటర్, సైపు పాసయినట్టు చెప్పింది. 'తప్పకుండా ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానమ్మా. కాని, అనుకున్న వెంటనే పనులు జరిగిపోవు. ఉద్యోగం దొరకడం సామాన్య విషయం కాదు. కొంత టైము పడుతుంది. అంతవరకూ నా దగ్గర ఉండు. నీ కేం భయం లేదు. నీ తండ్రెంతో నే నంతే అనుకో' అని లేచాడు. ఆమెను తీసుకుని టాక్సీ ఎక్కాడు. ఆమెను తను అప్పుడప్పుడు విశ్రాంతి (1) తీసుకునేటందుకు కట్టుకున్న ఇంటికి తీసుకొచ్చాడు. అందులో ఉండమన్నాడు. ఆమెకు రోజూ సకల సదుపాయాలు వ్వయాన చూస్తున్నాడు. ఆమెను నాలుగైదు కంపెనీలకు అప్లికేషన్లు పెట్టించాడు. ఇంటర్వ్యూలకుకూడా వెళ్ళింది. అపాయింటుమెంటు ఆర్డర్సు కోసం, రోజూ పోస్టు కోసం ఎదురు చూస్తుంటే రాయుడు నవ్వాడు. ఆద్యోగం వస్తుందో రాదోనని బెంగెట్టేసుకోకమ్మా. అయినా, నీకు ఉద్యోగం ఎందుకమ్మా? యోగ్యుడైన కుర్రవాణ్ణి చూసి నీకు పెళ్ళి చేస్తాను. సరేనా' అన్నాడు రాయుడు. ఆ యువతి 'సరే' అనలేదు. ఆమె కాదు, ఏ ఆడదికూడా 'బాబ్బాబు నాకు పెళ్ళి చేసేయ్. నీకు పుణ్య ముంటుం'దన్లేదు. అందుచేతే పెళ్ళంటే ఇష్టమని సిగ్గుతో వ్యక్తపరుస్తూ మాటలతో వద్దంది. ఉద్యోగం వస్తే చాలంది. అదే పదివేలంది. మీారు చేసిన మేలు జన్మజన్మలకు మరవలేనంది. రాయుడు నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ యువతికి రాయుడి దగ్గర కొత్త, భయం పోయాయి. తన తండ్రి లాంటి వాడని నమ్మింది. తన బతుక్కో దారి కోసం వెదుకుతున్న దేవుడిగా పూజించింది. ఆమెకీ నమ్మకం కలిగించడానికి రాయుడికి నెల రోజులు పట్టింది. ఇక కొత్త మలుపు తిప్పాలనుకున్నాడు.

ఆ యువతి నిర్మలంగా పసిపాపలా నిద్ర పోతుంటే తలుపు చప్పుడయింది. ఆమె అదురుతున్న గుండెలతో తుళ్ళుకుని లేచింది. తలుపు చప్పుడు దయ్యం అరుపులా జడుసుకుంది. భయంతో, బెదురుతో తలుపు తీసింది. రాయుడు! 'హమ్మయ్య, ఇంకెవరో అనుకున్నాను.' ఆమె గుండె అదురు తగ్గింది. కాని, అంతలోనే హెచ్చింది. హెచ్చడమే కాదు' ఆగినంత పనయింది. తెరిచిన తలుపులు మూసుకున్నాయి.రాయుడు తాగిఉన్నాడు. తూలుతూ ఆ యువతిపై పడ్డాడు. బలాత్కరించాడు. ఆ యువతి శీలాన్ని జుర్రుకున్నాడు. జుర్రుకుని చల్లగా జారుకున్నాడు. ఆ శీలం పోయిన యువతి పేరే రాధమ్మ.

మరునటి రోజు రాయుడు వచ్చాడు. వచ్చి చాలా ఏడిచాడు. చాలా బాధ పడ్డాడు. భారతదేశంలో ఆడదానికి ఏద్తైతే పవిత్రమయిందో ఆ పవిత్రాన్ని తను అపవిత్రం చేసినందుకు తన నెత్తిని గోడకు దబదబా బాదుకున్నాడు. నుదురు బొడుపు కట్టి రక్తం చిందింది. అప్పటి వరకూ కదలని రాధమ్మ కదిలింది. అంత వరకూ నోరు మెదపని రాధమ్మ నోరు మెదిపింది. 'మీారు బాధ పడకండి. అంతా నా ఖర్మ. అంతే' అంది. 'అలా అనకు. అది నీ మంచితనం' అని తెలియజేశాడు. 'నీ వెంత కాదన్నా నేను చేసింది క్షమించరాని తప్పు. చివరికి దేవుడుకూడా క్షమించ'డని సినిమాలోలా అన్నాడు. 'నీకు జరిగిన అమంగళం, ఘోరం తుడుచుకు పోవాలంటే ఒకటే మార్గం' అని ఆలోచించినట్టుగా లేచాడు. రాధమ్మను ఏడుకొండలవాడి పటం ముందుకి తీసుకు వెళ్ళాడు. తన జేబులోంచి తాళి తీసి ఒకసారి దేవుడి దీపం ముందు పెట్టి, కళ్ళకు అద్దుకుని ఆమె మెళ్ళో తాళి కట్టేశాడు. కట్టేసి 'ఈ క్షణం నుంచి నీవు నా భార్యవి. నీ శీలానికి మచ్చ పోయింది. ఇక నీవు సంఘంలో గాని, నీ భవిష్యత్తు కోసం గాని బాధ పడక్కర లేదు. అన్నిటికీ నే నున్నాను. ఏది కావలిసినా అడుగు. సంకోచించకు' అన్నాడు. అన్నాక ఇక ఉండడం మంచిది కాదని వెళ్ళిపోయాడు.

రాధమ్మ అలా కొన్ని నిమిషాలు బొమ్మలా ఉండిపోయి నెత్తి మీాద నుంచి నీళ్ళ కుండ జారినట్టు ఒక్కసారిగా భోరున ఏడిచింది. అలా ఎంతోసేపు అలా ఏడిచాక రాధమ్మకు చచ్చిపోదామనిపించింది. కాని, ఆత్మహత్య మహా పాపమని సోదాహరణంగా తన తండ్రి వివరించి తనకు అసహ్యం కలిగించాడు. తన బతుకిలా బండపాలవుద్దని తండ్రి ఊహించే తన కి బోధ చేసి ఉంటా డనుకుంది.

దేవుడు జన్మ నిచ్చేది బతకడానిగ్గాని చావడాని గ్గాదు. దేవుడు రాసిన పూర్తి బతుకు నిండుగా బతక్కుండా మధ్యలో బలాత్కారంగా తనువు చాలిస్తే అది దైవసృష్టిని అతిక్రమించినట్టవుతుంది. ఆ విధంగా దేవుడికి కోపం రప్పించి దయ్యమై దరిద్రపు జీవితం వల్లకాడులో ఏడవ వలిసి వస్తుందనే వాడు తన తండ్రి.

రాధమ్మ తన బతుకు మీాద తీయని కలలు కంది. తన బతుకు వెన్నెల నదిలో పువ్వుల పడవమీాద దివ్యని ఒడిలో దివ్యంగా సాగిపోతుందనుకుంది. పాతికేళ్ళ పసిడి ఛాయవాడు, ఉంగరాల జుత్తువాడు, అందాల సొగసరి వాడు, వెన్నెల చూపుల వాడు ఎవరో కాదు తన వాడేనని వాడితో చుక్కల పందిట్లోకి తిరిగింది. నందన వనంలో విహరించింది. పాలసముద్రంలో పయనించింది. వెండిమబ్బుల్లో, సెలయేట్లో, లోయల్లో, తోటల్లో తిరిగి తిరిగి అలిసిపోయి కలల్లోనే నిద్ర పోయేది రాధమ్మ. తను కన్న కలలు కలలుగానే ఉండిపోయినందుకు బాధ పడ లేదు రాధమ్మ. కలలు కలలుగానే మిగిలి పోతాయని, నిజజీవితంలో అని వట్టి కలలేనని తెలుసుకుంది రాధమ్మ. అంతేకాదు, దేవుడు తన నుదుట ఏది రానుంటే అది జరుగుతుందని వేదాంతిలా తెలుసుకుంది. ఆస్తి పోవడం, బాల్యంలోనే తల్లి, యౌవనంలోనే తండ్రి పోవడం, తన కలలపంట కాలిపోయి ఎవరో తనకు తెలీని రాయుడి చేతిలో పడ్డం చూస్తే తనది దురదృష్ట జాతకమని స్పష్టంగా రెండు రెళ్ళు నాలుగులా తెలుస్తోంది. అయితే, జాతకాలు రాసేది దేవుడు కాని నీవూ నేను కాదు. అందుచేత జరగవలిసినది, జరగాలని రాసి ఉన్నది జరిగినట్టుగా భావించింది. అంతేకాదు, తను ముళ్ళ బాటలోకి, నిప్పుల నదిలోకి, మంచులోయ లోకి దూకమని దేవుడు ఆజ్ఞాపిస్తే అందుకు తను సిద్ధమే అన్న మనస్థైర్యం ఏర్పరుచుకుంది. తరులూ గిరులూ కూలినా, పిడుగులూ వడగళ్ళూ పడినా అందుకు భయపడ కూడదని నిర్ణయించుకుంది.నొసట రాసిన గీతల నుంచి మనం దాటేయలేం. అంతా దైవనిర్ణయం. ఆ నిర్ణయం ప్రకారమే తన జీవితాన్ని రాయుడి దగ్గర వెళ్ళబుచ్చాలని నిశ్చయించుకుంది. రాయుడితో జీవితం ప్రారంభించింది.

రాయుడు పగలు ఎప్పుడో గాని రాడు. రాత్రిళ్లు మాత్రం ఖచ్చితంగా వస్తాడు. రాధమ్మ రాయుడికి భార్యగా చేయవలిసిన సేవ ఏమిటంటే, మాంసం వండి ఉంచాలి. పక్క పరిచి ఉంచాలి. అంతే. అతగాడు విస్కీ సీసా, మల్లెపూలు తీసుకుని వస్తాడు. మాంసంతో విస్కీ సేవించి రక్తం వేడెక్కించుకుంటాడు. ఒంటికి తిమ్మిరు పట్టించుకుంటాడు. తరవాత మంచం మీాద పూలు జల్లుతాడు. పూలమీాదకు రాధమ్మను విసురుతాడు. వికృతంగా [illegible] రక్తాన్ని చల్లార్చుకుంటాడు.

రాధమ్మకు [illegible] చేసే పనులన్నీ అయిష్టం. [illegible] ఆమె ఇష్టాయిష్టాలతో రాయుడికి [illegible]. తను చెప్పేవన్నీ చేయాలి. [illegible] లేకుంటే తన్నడానికికూడా వెనకాడడు.

ఆమె తన షములన్నీ ఒక ఆడదిగా, మనిషిగా కాకుండా ఒక మరలా చేసుకు పోతూంది ఈ బతుకు నిలా ఈడ్చక తప్పదని. రాయుడికి కావలిసింది కేవలం శరీరమే కాని, మనసు కాదు. అందుచేత ఆమె మనసు బూజు పట్టి మొద్దు బారి పోయింది.

ఆమె దేవుణ్ణి నిత్యం ప్రార్థించేది ఒక్కటే: 'నన్ను త్వరలో, అతి త్వరలో తీసుకుపో. తండ్రీ'

అలా ప్రార్థించిన కొన్నాళ్ళకి తన ప్రార్థనలు భగవంతుడు మన్నించినట్టు తెలిచింది. తనను త్వరలో, అతి త్వరలో తీసుకుపోవడానికి రవిని దేవుడే పంపించి నట్టుగా భావించింది. రవిరాకతో మనసుకు పట్టిన బూజు తొలగిపోయి, రెక్కలు విదుల్చుకుని, సుందర లోకాల్లోకి విహరిస్తోంది. రవి రాకతో బతుకు మీాద ఆశ, మమకారం కలిగాయి.

రాయుడి రాకాసపీడ నుంచి, రాజయ్య వికృతపు నీడ నుంచి తనను దూరంగా, సుదూరంగా వెండి మబ్బుల్లోకి, చుక్కల్లోకి, స్వర్గం లోకి తీసుకుపోవడానికి రెక్కల గుర్రం మీాంచి రవి వచ్చే సుదినం ఎప్పుడు? ఎప్పుడో కదా!

ఫలితాలు

యౌవనంలో అతిగా అనుభవించిన వారు
ముప్పై ఏళ్ళ తరవాత వృద్ధాప్యంలో
వడ్డీతో సహా వాటి దుష్ఫలితాలు
అనుభవిస్తారు.

— కోల్డన్

రాధమ్మ ఆ సాయంత్రం ప్రతి సాయంత్రంలానే డాబాపై పిట్ట గోడ మీద నుంచి తనకు దేవుడు గీసిన సమ్మోహన ప్రకృతి చిత్రాన్ని, అందులో అందాల్ని ఆస్వాదిస్తుండగా, తిలకిస్తుండగా, ఆ చిత్రం మీద ఒక్కసారిగా పన్నీరు జల్లినట్టు, పూల వాన కురిసినట్టు ఆనంద పడిపోయింది, ఇసుకతిన్నె మీద పోజుగా నించొని తన వైపే చూస్తున్న ఓ లేత కుర్రవాణ్ణి చూడగానే.

మంచు గాలికి మల్లెపూవు వణికినట్టు సిగ్గు పడిపోయింది రాధమ్మ. తను సిగ్గు పడ్డం తనకే కొత్తగా ఉంది. ఆ కుర్రవాడి కొంటె చూపుల తూపులు తట్టుకోలేక గోడ దిగిపోయింది. అలా అని వెళ్ళిపోలేక అతగాణ్ణి దొంగ చూపులతో చూసింది—ఆ మనోహర రూపం తిలకించింది. ఆ కుర్రవాడు మామూలు మనిషిలా తనకు కనిపించలేదు. అతని వెనక సముద్రం ఉండడం వల్ల పాల కడలిలో శ్రీవిష్ణువులా తోచాడు. నీలాకాశంలోంచి తెల్ల మబ్బుల మీదుగా తనను మత్తెక్కించడానికి దిగిన నవ మన్మథుడుగా అనిపించాడు. రాధమ్మ గుండె కొట్టుకుంటూంది. తను అతన్ని దొంగ తనంగా చూస్తున్నట్టు కనిపెట్టేసావ్లే' అన్నట్టుగా ఉన్న ఆ కొంటె పిల్లవాడి చల్లని నవ్వుల టక్కరి చూపులను తట్టుకోలేకపోయింది.

ఇంతలో కొంపలు మునిగినట్టు చీకటి రాకాసి నేలపై వాలింది. అయ్యో! వెలుగు లేదేం. అయ్యయ్యో! వెన్నెలయినా రాదేం. ఆ పాలరాతి విగ్రహాన్ని మరిక చూడలేనా. కమ్మని కలను మరిచి పోయినట్టు మరిచి పోవలసిందేనా. ఎందుకో ఆ సుందర విగ్రహాన్ని తను చూడకుండా బతకలేనేమో అనిపించింది. అలా అనిపించినందుకు సిగ్గు పడింది. ఆశ్చర్యపడింది. రేపు సాయంత్రంకూడా ఆ దివ్య మోహనుడు సాక్షాత్కరిస్తే బాగుండుననుకుంది. ఎందుకో ఆ దివ్యుడు రేపు తప్పక వస్తాడొస్తాడనుకుంది. రావాలని దేవుని ప్రార్థించింది. మళ్ళీ సాయంత్రం ఎప్పుడౌతుందా అని ఎదురు చూస్తూంది. ఆ రాత్రిని, రాత్రి వచ్చిన రాకాసి రాయుణ్ణి, దయ్యం లాంటి పగల్ని దుర్భలంగా, బలాత్కారంగా భరించింది. ఆ భరించడానికి యుగం పట్టింది. సాయంత్రం అవక ముందే డాబా ఎక్కేసింది. పిట్ట గోడపై కూర్చుంది. కూర్చొని ఆ దివ్యుని రాక కోసం ఎదురుచూస్తూ క్షణాలను దుర్లభంగా దొర్లిస్తూంది.

అదిగో, అదిగదిగో వచ్చాడు దివ్యుడు. నిజంగానే సాయంత్ర మవగానే వచ్చాడా దివ్యమోహనుడు. పౌర్ణమనాడు ఖచ్చితంగా వచ్చే నిండు చంద్రుడిలా ఆ దివ్యుడు నిన్నటి దగ్గరే నించున్నాడు. నిన్నటిలానే నించున్నాడు. నిషాగా చూస్తున్నాడు. ఈ సారి దొంగలా కాకుండా ధైర్యంగా చూడగలుగుతూంది తను. కాని, సిగ్గుతో, అర్ధనిమీలిత నేత్రాలతో, మూర్తీభవించిన స్త్రీత్వంతో, ఆశతో, ఆత్రతతో, కమ్మని హాయితో, మరేదో మధురానుభూతితో. నిమిషాలు క్షణాలుగా దొర్లుతున్నాయి. అంతలో దివ్యుడు కదిలాడు. రాధమ్మకు చీకటయింది. కాని, ఇంకా లోకానికి చీకటి కాలేదు. తను వెళ్ళిపోతుంటే, తన పేగు ల్నెవరో లాగేస్తున్నట్టు, ఆ సుందర దృశ్యానికి అర్థమే లేనట్టు, తన బ్రతుకికెందుకన్నట్టు గిజగిజలాడింది. ఆ గాఢాంధకారం భరించలేకపోయింది.

అయితే, అంతలో అంధకారంలో ఒక మెరుపు మెరిసింది. ఆ దివ్యుడు ఎటో వెళ్ళిపోవడం లేదు. తన వైపే వస్తున్నాడు. తన దగ్గరకే వస్తున్నట్టున్నాడు. రాధమ్మ గుండెలు దడదడ కొట్టుకున్నాయి. గుండెలు గంటలుగా మ్రోగాయి. గుండెలుగజ్జెలుగా గెంతాయి. ఆ కొంటెవాడు తనింటికి రావడమంటే ఎంత ధైర్యం. ఎంత చొరవ. 'నీ విశాల నయనాలు పిలిచాయి. నీ నీలి శిరోజాలు ఆహ్వానించాయి. అందుకే వస్తున్నాను' అన్నంత నిర్భయంగా వస్తున్నాడు. వస్తున్నాడేమిటి? వచ్చాడు. అయ్యబాబోయ్, వచ్చేశాడు. తను మెట్లు గబగబ దిగబోయింది. దిగబోయి పడిపోబోయింది, నిలదొక్కుకుంది. దివ్యుణ్ణి మరీ దగ్గరగా చూసింది. అతన్ని ఇంతకు ముందెప్పుడో, ఎక్కడో చూసినట్టనిపించింది. ఆ పాతికేళ్ళ పసిడి చాయవాడు ఉంగరాల జాత్తువాడు. వెన్నెల చూపుల

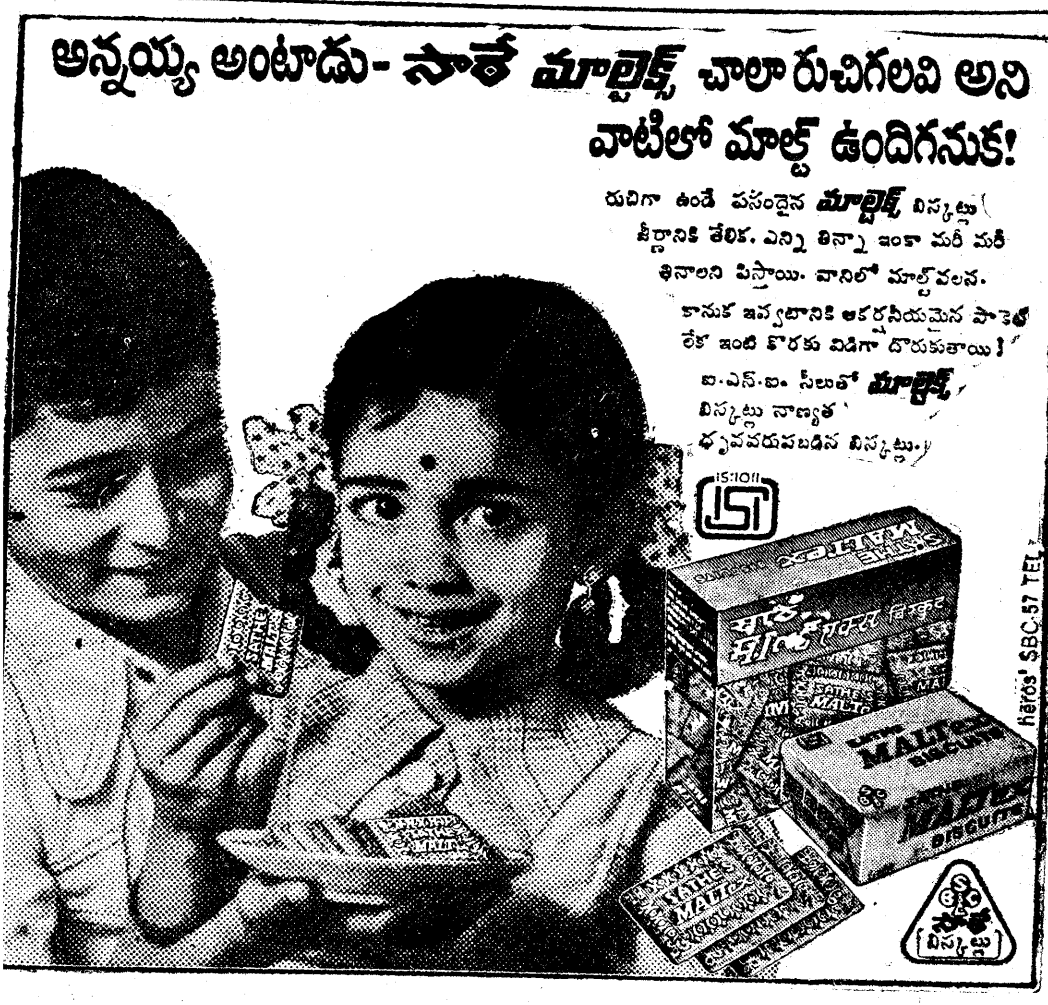

వాడు. . . ఆ! అతడే. అతడే. గుర్తుకు వచ్చాడు. తన కలలో ప్రియుడే అతడు.

'ఏమండీ, మంచినీళ్ళు.' అతనలా అడిగి అయిదో సారి అయింది. నిజంగా దాహపీడితుడు లాగే అడిగాడు. నీరు దాహం తీర్చకపోతే నే బతకలేను గాక బతకనన్నట్టు ఉందా కంఠం.

'ఏమండీ, మంచినీళ్ళు.' ఎడారిలో, మండుటెండలో నాలిక పిడచకట్టుకు పోయి ఒయాసిస్‌రాణిని అడిగినట్టు అడిగాడు.

రాధమ్మకు వినబడింది—ఏడో సారి మంచినీళ్ళు అడిగాక.

దేవుడే స్వయంగా వెంచేసి నైవేద్యం పెట్టమన్నట్టుగా అనిపించి లోపలికి పరుగుతీసింది రాధమ్మ. నిమిషంలోనే గ్లాసుతో తిరిగి వచ్చింది. గ్లాసు దివ్యుడి చేతిలో పెట్టింది. దివ్యుడది అమృత భాండంలా అందుకున్నాడు. అదేమిటో అని చూడకుండా మరి గడగడ తాగి 'హబ్బ! మంచినీళ్ళు ఎంత తియ్యగా ఉన్నాయండీ' అన్నాడు.

"పంచదార నీళ్ళండీ." పంచదార నీళ్ళు తియ్యగా ఉండకపోతే పుల్లగా, కారంగా ఉంటాయా! ఫక్కున నవ్వింది రాధమ్మ.

"మీరు నవ్వితే ఇంకా బాగుంటారండీ." కాంప్లిమెంటు ఇచ్చాడు. నీళ్ళు తాగి గ్లాసు ఇచ్చేటప్పుడు చేయి కావాలనే తగిలించాడు.

అలా పొగిడీ, అలా చేయి తగిలించగానే వీణలా వణికిపోయింది. ఆకులా అల్లాడి పోయింది. అదే సమయంలో తన హృదయం ఏ సుందరలోకాల్లోకో ఎగిరిపోయి, తిర్గి తిరిగి తన దగ్గరకు రాకుండా అతని గుండెల్లోకి గూట్లోకి పావురాయి వెళ్ళినట్లు వెళ్ళిపోయింది.

దివ్యుడు నీళ్ళు తాగి నిమిషం అయింది. అతను వచ్చిన పని అయిపోయిందన్న మాట. కాని, కదల్లేదు. నిన్ను పంచదార చిలకలా తినేసేదాక కదల నంటున్నాయి అతని కళ్ళు.

'కదలకు. కదలకు. వెళ్ళకు. అయ్యో, వెళ్ళకు. నీ వెళ్ళితే నా గుండె ఆగిపోదూ.' బెదురుతూంది రాధమ్మ గుండె.

"ఏమిటండీ, గొప్పని అలా నించోబెట్టేశారు. అన్యాయ మండోయ్" అన్నాడు చొరవగా.

"సారీ. రండి. రండి. లోపలికి రండి, రండి" అంది రాధమ్మ గాభరా పడిపోతూ.

'ఫరవాలేదు, ఫరవాలేదు' అంటూనే లోపలకు వెళ్ళాడా దివ్యుడు.

ఆ విధంగా ఆ ఇంట్లో ప్రవేశించిన ఆ దివ్యుడి పేరు రవి అని తెలుసుకుంది.

రవి కాలేజీలో చదువుతున్నట్టు,

దిద్దుబాటు

మిగత వారిని చక్కదిద్దడం కోసం భగవంతుడు నియమించిన మహాత్ములు ముందుగా తమని తాము చక్కదిద్దు కుంటారు.

—లాంప్రే

హాస్టల్లో ఉంటున్నట్టు చెప్పాడు. చెప్పి అడ్రసుకూడా ఇచ్చాడు.

ఆ రోజునుంచి ఆ భవనం ప్రేమ మందిరం. రవి తన కలలో ప్రియుడు. గులాబీ మీద గండు తుమ్మెద. దేవత కోసం దిగిన దివ్యుడు. రాధ కోసం వచ్చిన గోపాలుడు.

తన హృదయ ప్లాట్‌ఫారమ్ మీదకు రావలసిన రైలు కాస్త లేటుగా వచ్చినప్పటికి వచ్చి అలరించినందుకు పరవశించి పోయింది రాధమ్మ. తన జీవిత పంటకు సరైన ఎరువు దొరికింది. తన బతుక్కి ఒక పరిపూర్ణత, ఆత్మకు ఆనందం, శరీరానికి సోయగం, కళ్ళకు వెలుగు, ఒళ్ళుకి అందం లభించినట్టు ఫీలయింది. తన జీవితంలో రవి ప్రవేశంతో ప్రపంచమంతా ప్రేమమయంగా కనిపించింది. నింగి, నేల, సంద్రం, వెన్నెల, కొండ, కొండను తాకే మబ్బు, చంద్రుడు, కలువ పూవు, సూర్యుడు, పొద్దుతిరుగుడు పువ్వు. . . ఇలా అన్నీ, అంతా, సమస్తం ప్రేమమయంగా కనిపించింది.

తను మొదట రాయుడికి అన్యాయం చేస్తున్నట్టుగా భావించి భయపడింది. నిజానికి దుఃఖపడింది. తను ఏమి చేస్తున్నదీ ఆలోచించింది. . . కాని, ఆలోచిస్తే తను చేస్తున్నది తప్పనిపించలేదు. రాయుడు తను ప్రేమించిన భర్త కాడు. కనీసం సంఘం ఇచ్చిన భర్తకూడా కాడు. తనని కొన్నాడు. ఉంచుకున్నాడు. అదీ ఒక పశువు. తనకూ, వ్యభిచారికీ తేడా ఏమిటి? వ్యభిచారి దగ్గరకు రోజూ పది మంది వచ్చి పోతారు. తన దగ్గరకు ఒక్కడే వచ్చి పోతున్నాడు. అంతే తేడా... ఇన్నాళ్ళకి తన కష్టాలు గట్టెక్కాయి అనుకుంది రాధమ్మ.

రవి ఆరు నెలల్లో చదువైపోతుందన్నాడు. ఆయన వెంటనే తనని తీసుకుపోతానన్నాడు. తన కోసం రెక్కలగుర్రం తీసుకొచ్చి తనని ఒడిలో కూర్చోబెట్టుకుని తాజమహల్ పాలరాతి నీడలోకి, కాశ్మీరు లోయలోకి, ఎవరెస్టు శిఖరం పైకి, రోదసి లోకి, చుక్కల్లోకి తీసుకు పోతానన్నాడు. ఆ రోజు కోసం ఎదురు చూస్తూంది రాధమ్మ. ఈ లోగా ధనం కూడబెడదామన్నాడు. బ్యాంకులో వేద్దామన్నాడు. మనం వెళ్ళిపోయేటప్పుడు డబ్బు ఎంతో అవసరం అన్నాడు. అందుచేత రాధమ్మ రాయుణ్ణి లాలించి, పీడించి, జాడించి డబ్బు లాగుతూంది. ఆ డబ్బు రవి జేబులోకి వెళుతూంది. రాధమ్మ తన అందాన్ని, యౌవనాన్ని, హృదయాన్ని, డబ్బుని—అదీ ఇదేమిటి సమస్తం రవి పరం చేస్తూంది. తను రవితో రెక్కల గుర్రం మీద సుందర లోకాల్లోకి ఎగిరిపోయే దెప్పుడని ఎదురు చూస్తూంది.

5

రోజులు అందంగా సాగుతున్నాయి రాధమ్మకు. సూర్యుడు అందంగా ఉదయిస్తున్నాడు. ప్రపంచం అందంగా, అర్థవంతంగా ప్రకాశిస్తూంది. యథా ప్రకారంగా తన పిట్టగోడ, ఆ గోడ మీంచి చూస్తే తనకు కమనీయంగా, రమణీయంగా కనిపించే దేవుడు గీసిన ప్రకృతి చిత్రం చెక్కు చెదరకుండా అలానే ఉంది. అందులో దిష్టిబొమ్మ రాజయ్య దర్శనంకూడా తప్పడం లేదు. రవి వస్తూ, రాగానే ముద్దుల వర్షం కురిపిస్తూనే ఉన్నాడు. చంద్రుడు వెన్నెల కురిపిస్తూనే ఉన్నాడు. కెరటాలు అల్లరి చేస్తూనే ఉన్నాయి. చంద్రుడు వెండి పళ్ళెంలా వెలుగుతూనే ఉన్నాడు. ఆ చంద్రుడిలో మచ్చలా రాయుడు రావడంకూడా తప్పడం లేదు. అయితే నేం రోజులు అందంగా సాగుతున్నాయి. సూర్యుడు ఉదయించక మానడు. తన కోసం రెక్కల గుర్రం రాక తప్పదు.

అయితే, రోజు లెప్పుడూ ఒకేలా సాగవు. అన్ని రోజులూ అందంగా దొర్లవు. అవును, సాగవు. దొర్లవు. మాంత్రికుడి చేష్టల్లా రోజులు చాలా చిత్రమైనవి. నేడు పసిపాప నవ్వులా ప్రశాంతంగా పారే నది రేపు ఉన్మత్త యువతిలా పిచ్చెక్కి పొంగి పొరలి, ప్రపంచాన్నే వరదమయం చేయగలదు. వన్నెలాడి వలపు కులుకుల్లో ఉన్న తెల్లని, చల్లని వెన్నెలే మరి కొన్ని గంటల్లో మలమల మాడే మండుటెండై పాము బుసలా సెగలు కక్కగలదు. కన్నెపిల్ల ఎత్తైన, బరువైన వక్షపు సొగసుల మెరుపులా, పచ్చ పచ్చని, ఫలభరితమైన చెట్టు రేపు జవసత్వా లుడిగిన ముసలి డొక్కు లాగ ఆకులు రాల్చేసి బోడి చెట్టయి పోదా? ఈ రోజు నీ బతుకులో నవ్వుల పువ్వులు రేపు చంద్రనిప్పుల ముంతలుగా మారవని గ్యారంటీ లేదే! నీ పంచరంగుల ఊహల రెక్కల గుర్రపు రెక్కలు రాలి నేల కూలిపోవచ్చుని నీ వేల అనుకోవు, రాధమ్మా!

ఆ రోజు—

అవును, ఆ రోజు రాత్రి మెరుపు లాగ, పిడుగు లాగ రవి వచ్చాడు. రవి రాక రాధమ్మను ఆనందపరిచినా, గాభరా పెట్టింది. ఏమంటే, ఆ సమయం రాక్షసుడు వచ్చే సమయం గాని రాకుమారుడు రావలసిన సమయం కాదు. రాయుడు రావలసిన సమయం గాని రవి రావలసిన సమయం కాదు.

అందుచేత 'రవీ, వెళ్ళిపో. వేగంగా వెళ్ళిపో. ఆ రాక్షసుడు వచ్చేస్తాడు' అంది. 'రానియ్, నా కేం భయం. రాక్షసుణ్ణి వధించి నా రాణిని రెక్కల గుర్రం మీద తీసుకు పోతా'నన్నాడు. మరిక ఆమెను మాటాడనీయకుండా పెదాల్ని స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాడు. ఇద్దరూ వంట గదిలో. వచ్చేటప్పుడు తలుపులు వేయటంకూడా, మరిచాడు రవి.

అప్పుడు చడీ, చప్పుడూ లేకుండా పిడుగులు పడినట్టు సింహగర్జన వినిపించింది. ఆ ఘర్జన రాక్షసుడిది. రాయుడిది. 'ఎన్నాళ్ళ నించీ బాగోతం?' ద్వారానికి అడ్డంగా నిలబడి నిప్పులు కక్కుతున్నాడు. రవి గొడుగుని చూసి బెదిరిపోయిన గేదెలాగ బెదిరిపోయాడు. 'ఒరే, దరిద్రపు వెధవ. ఊళ్ళో ఆడాళ్ని పాడు చేస్తున్నది చాలక నా ముండే నీకు దొరికిందట్రా. నీకు నిప్పెట్టడానికి నా కొంపే దొరికిందట్రా బేవార్సు నా కొడకా. నీ కెంత ధైర్యంరా' అని జుత్తు పట్టుకొని రాధమ్మ ప్రియుడి ఒళ్ళు చితక బాదేశాడు. దెబ్బల నుంచి తప్పించుకొని ఒకటే పరుగులెత్తాడు రాధమ్మ దివ్యుడు. అంతేగాని రాక్షసుణ్ణి ఎదిరించి, చంపి తన రాణిని రెక్కల గుర్రం మీద తీసుకు పోలేదు. సత్తువ కొలదీ కాలికి బుద్ధి చెప్పాడు. అది ఎంతో అవమానంగా, సిగ్గుగా, జరగకూడనిది జరిగినట్టుగా బాధ పడిపోయి వాడు పోతుంటే 'రవీ, రవీ! ఆగు. ఆగాగు. నీతో నేనూ వచ్చేస్తా'నని కేకలు వేసింది. కాని, అప్పటికే పత్తా లేకుండా పోయాడు.

అంత రౌద్రరూపంలోనూ వికటాట్టహాసం చేశాడు రాయుడు. పులి నవ్వు

చూసి కాలెత్తిపోయే లేడిపిల్లలా బెదిరి పోయింది రాధమ్మ.

"ఏటే,ఏటన్నావ్.ఆడు రవా. అవునౌను ఆడురవే. రంకులాడిరాధమ్మకొడరవి. సీరజ దగ్గర నవీన్. వంతులమ్మ దగ్గర ప్రకాశ్. అప్పలమ్మ దగ్గర అశోక్. ఆడదాని దగ్గరో పేరు ఆడిది. ఆడొక బేవార్సు రౌడీ.జేబులుకొట్టేరౌడీ.తెలుసా. తెలీదు కొవ్వెక్కి వాడి మాయలో పడిపోతే ఏటి తెలుస్తుంది? ఆడు జైలుకి నాలుగైదు సార్లు వెళ్ళినట్టుకూడా నీకు తెలుసా. తెలీదు. కానీ,నాకు తెలుసు. చెప్తమంటావా చెప్తతా విను. ఓ సారి పైడి తల్లమ్మ తీర్థంలో ఒక గంగి రెద్దులా నగలతో ఉన్న ఆడదాన్ని నిన్ను ఆ ఎదవ పర్సనాలితోనే పల్టీ కొట్టి సట్టు దాన్ని మస్కా కొట్టి మాయ జేసి చీకట్లోకి తీసుకుపోయి, చెరిచేసి, దాని మెళ్ళోవే గాకుండా ముక్కులోవి, చెవిలోవికూడా లాగేసుకుని పారిపోయాడు. పారిపోతూ పది మందికి దొరికి పోయాడు. దొరికిపోయి కొట్లో కెళ్ళి పోయాడు. అవీ నీ రంకు మొగుడు సాహసకృత్యాలు. ఆడి పేరు నరిసిగా డంటారు పోలీసోళ్ళు. ఆడు 'కన్యా శుల్కం'లో గిరీశంగా డంటాలు ఊళ్ళో వాళ్ళు. ఆడి కిదే పని. నీ లాంటోళ్ళని పట్టడమే. ఆడికి మరో పనీపాటు లేదు. చదువా, సంధ్యా లేదు. పచ్చి బేవార్సుగాడు. . ."

"చాలు. చాల్చాలు. ఆపండి. మరిక వినలేను." చెవులు మూసుకుంది రాధమ్మ. తను జీవితంలో మరోసారి అగాధంలో పడిపోయింది. మరోసారి చిత్తుగా మోస పోయింది. లోకమంతా భయంకరమైన చీకటిగాను, బ్రతుకు మీద విపరీతమైన విరక్తి కలిగాయి.

"రాయుడుగారవా, ఒక విధంగా మీకు ద్రోహం చేశాను. మీ ఇష్టం—నాకే శిక్ష విధిస్తారో విధించండి." అన్నీ త్రెంచుకుని, విదులుకుని, చివర సారిగా తన దూడను ఆప్యాయంగా తాకి పులి నోటి దగ్గరకు వచ్చిన ఆవులా చలించకుండా నించుంది రాధమ్మ.

"ఎంత చమత్కారంగా మాటాడు తున్నావే చమత్కారి. ఒక విధంగా అట ఒక విధంగా! ఒక విధంగా కాదే, రాక్షసీ, పూర్తిగా ద్రోహం చేశావు. మాయా, మోసం చేశావు. ఎందుకు చేశావు. నేను నీ కేం లోటు జేశానని. బంగళా ఇచ్చాను. బోలెడంత డబ్బు అడిగినంత ఇచ్చాను. అవంతా నరిసిగాడికి పోసుంటావు. సరే. నీ వే వడిగితే ఇవ్వలేదు చెప్పు. దిక్కూ మొక్కూ లేక దిగాలు పడిపోయి ఎలా బతకాలో దేవుడా అని దరిద్ర పరిస్థితిలో ఉన్నప్పుడు దేవుళ్ళా నేను ఆదుకున్నానా లేదా, చెప్పు. ఆదుకొని అండగా నిలబడ్డం వాడి తప్పా, చెప్పు—చెప్పవే."

"వాడే తప్పు"

"రైట్. ఒప్పుకున్నావు. అయితే, ఈ రాయుడు తప్పు చేసిన వాళ్ళని క్షమించడు. దేవుడైనా క్షమిస్తాడేమో గాని, నేను క్షమించను. అందులో ఆడదాన్ని అసలు క్షమించను. ఇన్నాళ్ళూ నాలో రసికత్వమే చూశావు. ఇప్పుడు నాలో రాక్షసత్వంకూడా చూస్తావు. నెత్తికెక్కిన నీ కళ్ళు పాతాళానికి దించేస్తాను. నీకు పట్టిన కొవ్వంతా కరిగించేస్తాను. జగదేకసుందరివని కదే నీ గర్వం. నీ గర్రా. నీ గర్రా, గీర్వాణం అణిచేస్తాను. నీ మొఖాన కాల అందం దీపం ఆర్పేసినట్టు ఆర్పేస్తాను" అంటూ పొయ్యిలో మండుతున్న పేడు తీశాడు. ఎర్రగా కాలుతున్న పేడుతో రాధమ్మ రెండు చెంపల మీద వాత పెట్టాడు. అక్కడితో ఆగలేదు. ఆ క్రరతో గొడ్డుని బాదినట్టు బాదాడు. కాలుతో తన్నాడు. చేతికి ఏది దొరికితే అది విసిరేశాడు.

రాయుడు సల సల కాగే ఎసరులా పొగలు కక్కుతున్నాడు. అతని రెండు కళ్ళు నిప్పుల బంతుల్లా ఉన్నాయి.

రాయుడికి ఈ మధ్య రాధమ్మ మీద మోజు తగ్గిపోవడం నిజం. అందాల్లో, అంగ సౌష్ఠవంలో రాధమ్మను మించిన మరో లక్షణమ్మను మచ్చిక చేసుకున్నాడు. పంజరంలో పెడదామన్న ఆలోచనలో ఉన్నాడు. కాని, రాధమ్మను ఎలా తగిలేయడం? పోనిద్దా, దాన్ని బతకనిస్తే, లేదు లేదు వదిలేస్తే. . . ఇటువంటి తెగని ఆలోచనల్లో ఉండగా ఈ ఘోరం జరిగింది. జరగడం మంచి దయింది. దీని పీడ ఈ విధంగా వదుల్చుకో వచ్చు అనుకున్నాడు.

రాధమ్మ జుత్తు పట్టుకొని బయటకు ఈడ్చేశాడు. ఏ ట్రంకు పెట్టెతో వచ్చిందో ఆ ట్రంకు పెట్టె విసిరేశాడు. బంగళాకి తాళం వేసి బూతులు తిట్టు కుంటూ పోయాడు.

రాధమ్మ రోడ్డు పక్కన తెగిపోతే పారే సిన చెప్పులా పడి ఉంది. కదల్లేని పరిస్థితిలో ఉంది. ఒళ్ళంతా మరలో పెట్టి ఆడించేసినట్టు ముద్దయి పోయి ఉంది.

ఆత్మ జయం

ఎన్నో ఘన విజయాలు సాధించిన వారి
కన్న ఆత్మను జయించినవారినే భగవంతుడు
చేరదీస్తాడు.

—ఎ. పి. స్టాన్లీ

ఆమె రెండు చెంపలు ఎర్రగా మాడి పోయి ఆమె అందాన్ని వెక్కిరిస్తున్నట్టు ఉన్నాయి. రవి, రాయుడి వికృతపు నీడల్లా ఉన్నాయి.

రాధమ్మ చూడ్డానికి హృదయ విదారక పరిస్థితిలో ఉన్నప్పటికి కొందరు మన కెందుకొచ్చిన గొడవని చూసి పోయిన వా రున్నారు. కొందరు ఆదొక వింతలా ఆనందించిపోయిన వారున్నారు. మరి కొందరు పాపం అని జాలి తలిచి చల్లగా జారిపోయిన వారున్నారు. రాధమ్మ దాహం, దాహం అని నోరు పెగిల్చి హీన స్వరంతో అడుగు తూంది. అదెవరూ వినిపించుకున్న వాళ్ళులేరు. విన్నా పట్టించుకున్న వాళ్ళు లేరు.

రాధమ్మ దగ్గరకు వచ్చింది ఒక్కడే. అతనికి రాధమ్మ మంచినీళ్ళని సైగ చేసింది. అతను పరుగు లెట్టి మంచినీళ్ళు తెచ్చాడు. మంగమ్మను పిలిచాడు. రిక్షాను తీసుకు వచ్చాడు. ఆసుపత్రికి తీసుకుని వెళ్ళాడు. అత నెవరో కాదు—రాజయ్య.

6

రాయుడు కొట్టిన దెబ్బలు మాన డానికి, మచ్చలు తేరడానికి ఇరవై రోజులు పట్టింది రాధమ్మకి. అది ధర్మాసుపత్రి కాబట్టి ఆ మాత్రం వైద్యం దొరికింది. రాజయ్య ఆసుపత్రిలో చేర్పించాడు కాబట్టి ప్రాణాలు నిలబడ్డాయి. లేకుంటే అప్పుడే, అక్కడే రోడ్డు పక్కనే దిక్కూ మాలిన చావు చచ్చి, వర్షానికి, ఉప్పు గాలికి చెత్తలా కుళ్ళిపోయి, ఏ నక్కలో ఈడ్చుకు పోయేవి. ఏ గెద్దలో పొడుచుకు తినేవి అనిపించి వణికిపోయి కన్నీళ్ళు పెట్టు కుంది.

ఆసుపత్రిలో ఇరవై రోజులూ రాధమ్మకు సపర్యలు చేసింది రాజయ్య, మంగమ్మ.

తను మంగమ్మను పని లోంచి నిష్కారణంగా తీసేసినా, రాజయ్య పట్ల అమానుషంగా ప్రవర్తించినా తనను ఆదుకొని తిరిగి జన్మ నిచ్చారు. వాళ్ళ మంచితనానికి సిగ్గుతో కుంచించుకుని పోయింది. పొట్టివాడు, అందులో అడి గింది మూడడుగుల జాగానే కదాఅని చెప్పి ఈజీగా తీసుకున్న బలిచక్రవర్తి ముందు ఆకాశమంత పెరిగిపోయిన వామనుడులా అనాకారి రాజయ్య మానవత్వంతో ఎదిగి పోయి తనని పాతాళానికి దించేసినట్టనిపిం చింది రాధమ్మకు.

రాయుడు తనను అందవికారంగా కాల్చేసిన గుర్తుల బాధ కన్నా, రవి చేసిన మాయా మోసం గుర్తు కొచ్చి పెట్టిన బాధ కన్నా రాజయ్య పట్ల తన ప్రవర్తనకే ఎక్కువ బాధపడి పోయింది.

రాజయ్యను చూసిన మరు క్షణం పేడ పురుగులా, చెత్త డబ్బాలా చూసి, చీదరించుకుని ఎంత అమానుషంగా ప్రవర్తించాను. ఇప్పుడు నా ముఖం అలాగే తయారయింది గదా. లోకమంతా నన్ను చీదరించుకుంటే ఏముంది? మన సెంత కుంగిపోతుంది. రూపం వికృత మైనా అతనూ మనిషే కదా. మనిషి పట్ల మనిషి మనిషిగా ప్రవర్తించక పోవడం రాక్షసప్రవృత్తి అవుతుంది. నేను రాజయ్య పట్ల చదువూ, సంస్కారం ఉండికూడా మనిషిగా ప్రవర్తించ లేదు. అందుకే దేవుడు తగిన శాస్తి చేశాడు నాకు. చేయవలసింది చేశాడు. దేవుడి ఎడల ఎంత భక్తిగా ఉన్నా తోటి మానవుని ఎడల అమానుషంగా ప్రవ ర్తిస్తే ఆ పూజలు ఫలిస్తాయా? ఫలించవు, తండ్రీ, ఫలించవు' అని జ్ఞానో దయమై ఏడిచింది తీవ్రంగా. 'వికృతం' దేవుని సృష్టని, 'అసహ్యం' మానవుని సృష్టని తెలుసుకో గలిగింది.

రాధమ్మను ఆసుపత్రి నుంచి డిస్చార్జి చేశారు. ఇప్పుడు తన గమ్యం ఏమిటి? ఎక్కడకు వెళ్ళాలి? తనని వేధిస్తున్న ప్రశ్నకు జవాబులా రాజయ్య బయలుదేరమన్నాడు 'ఊఁ ఊఁ' అనే వెర్రి భాషతో, చేతి సైగతో. తను ఏమంటున్నదీ అర్థమయింది రాధమ్మకి, ఇరవై రోజులుగా వాడి భాష, చేతి సైగలు అలవాటై తెలిసిపోయాయి. తనకు తెలియలేదేమోనని మంగమ్మ అర్థం చెప్పింది. 'మా గుడిసెకి రమ్మం టుండమ్మా. ఆడి పిచ్చిగాని, తల్లీ, నీవు మా గుడిసెకి రాగలవా. వచ్చినా ఉండ గలవా. వచ్చి, ఉంటే మాకు దేవుడొచ్చి నట్టే.'

వాళ్ళ ఆప్యాయతకి కన్నీళ్ళు పెట్టు కోవడం తప్పించి జవాబు చెప్పలేక పోయింది. వీళ్ళెందుకు తన మంచితనం అనే కత్తితో కోస్తున్నారు ఈ దుర్మార్గు రాల్ని. వీళ్ళకు దూరంగా నరకంలోకి పారిపోవాలనిపించింది. రాజయ్య దీనంగా 'ఊఁ' అన్నాడు మళ్ళీ. రాజయ్యకు ఎందుకు తనంటే అంత అభిమానం?

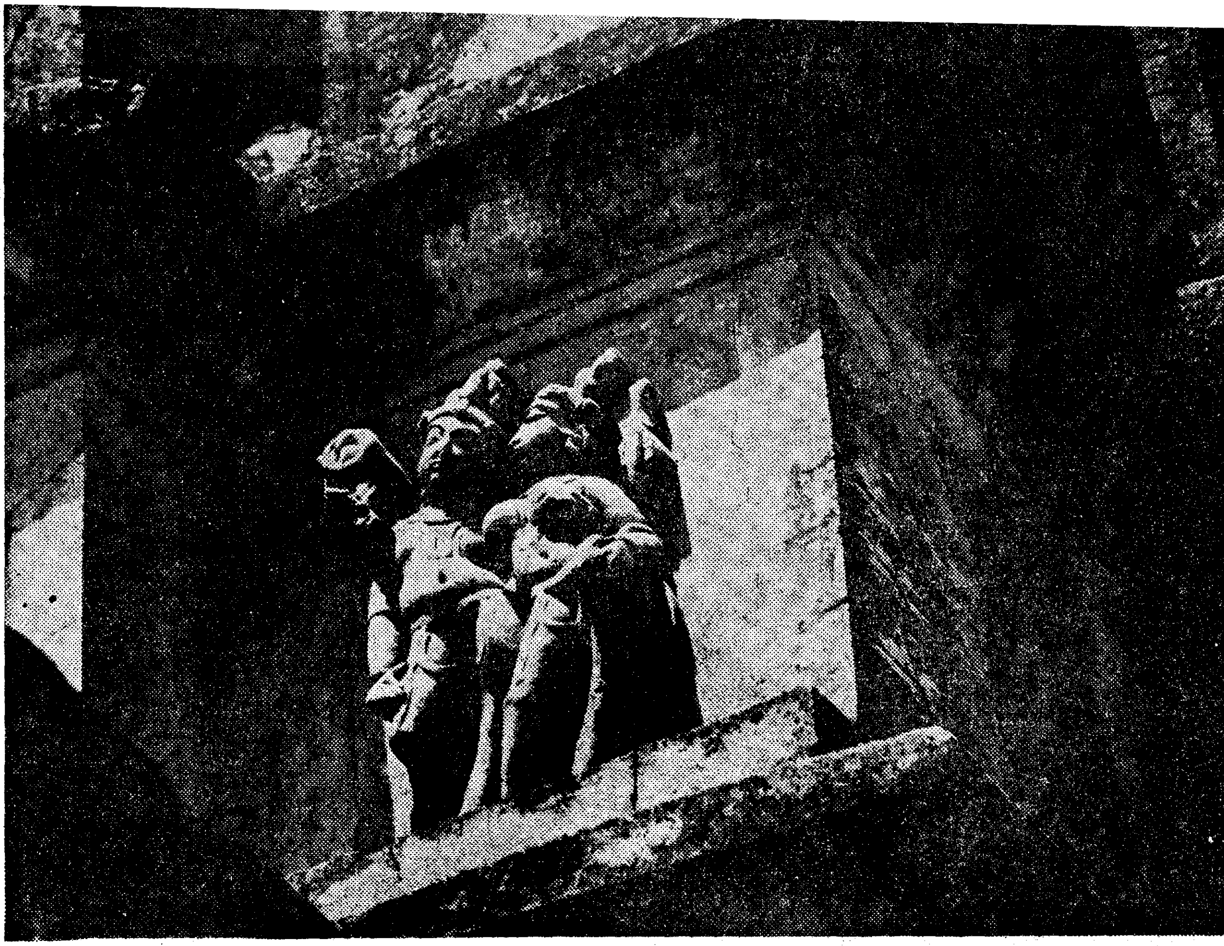

అమలిన శృంగారం

ఫోటో— ఎస్. అహ్మద్ (భోపాల్)

వదిలేశాక, మరిచిపోయాక సరైన సమయంలో వెదుక్కుంటూ ఆ ఉద్యోగం వచ్చింది. టైపిస్టు కమ్ క్లార్కు పోస్టింగు హైదరాబాదులో. ఇమిడియట్‌గా జాయిన్ అవ్వాలని రాసిఉంది అందులో. తను వెళ్ళడానికి డబ్బు కావాలి. తన వేలికున్న రెండు ఉంగరాలు మంగమ్మ చేత అమ్మించుకొచ్చింది.

రాధమ్మకు ఉద్యోగం వచ్చిందంటే ఎంత ఆనంద పడిపోయాడో, వెళ్ళిపోతుంటే అంత దిగాలు పడిపోయాడు రాజయ్య. రాజయ్యను విడిచి వెళ్ళిపోవడమంటే ఆత్మీయుల్ని విడిచి వెళ్ళిపోతున్నట్టు బాధ పడింది రాధమ్మ. వాళ్ళ దగ్గర సెలవు పుచ్చుకుని పెట్టె పట్టుకొని బయలుదేరినప్పుడు ముగ్గురి కళ్ళలోను నీళ్ళున్నాయి.

8

నడుచుకు పోతూంది రాధమ్మ. నడుచుకు పోతున్న రాధమ్మ బతుకు బాటలో కొత్త మలుపు. అది ముళ్ళ బాటే కావచ్చు. మల్లెల బాటే కావచ్చు. నడుచుకు పోతూంది రాధమ్మ. నడుస్తుంటే తనకు తన పూర్వపు బంగళా కనిపించింది. తనకు తెలియకుండానే రాధమ్మ కాళ్ళు అక్కడకు నడిచాయి. బంగళా వైపు ఒక నిమిషం అలా చూస్తూ ఉండిపోయింది. తను సాయంత్రాలు కూర్చొనే పిట్ట గోడ బిక్కు బిక్కుమంటూ కనిపించింది. ఆ బంగళా అడివిలో ఇల్లులా భోరున ఏడుస్తున్నట్టనిపించింది. వెనుతిరిగి ఇసక తిన్నెపై కూర్చొని తన కోసం దేవుడు గీశాడనుకున్న ప్రకృతి చిత్రాన్ని తన్మయంతో తిలకించింది. సముద్రుడు తన కోసం ప్రత్యేకంగా మలయపవన వీచికలు వీస్తున్నట్టుగా మనసు ఎంతో శాంతి పొందింది. దేవుడి చిత్రాన్ని అలా చూస్తుంటే రవి గుర్తుకు వచ్చాడు. గుర్తుకు రాగానే అసహ్యంతో సుళ్ళు తిరిగి పోయింది. వాడి ఉంగరాల జుట్టు పాముల బుట్టలాగ, వాడి కళ్ళు దయ్యపు కళ్ళు లాగ, నవ్వు విషపు నవ్వు లాగ అనిపించింది. ఉద్యోగం కోసం వచ్చి రాయుడి ఉచ్చులో వలలో చేపలా చిక్కుకు పోతే, కన్ను మిన్ను కానకుండా, వాస్తవాన్ని, మంచి చెడ్డల్ని గ్రహించకుండా కలలో ప్రియుడని, దివ్యుడని, గాడిద గుడ్డని, కంకరపీచని వాడి దిక్కుమాలిన బాహ్య సౌందర్యానికి బానిసై మోస పోయాను గదా అని చింతించింది. రవి గురించి రాయుడు చెప్పిన మాటలు అబద్ధమేమో అని తను ఆసుపత్రిలో ఉన్నప్పుడు మంగమ్మను కాలేజీ హాస్టలో కెళ్ళి వాకబు చేయిస్తే ఆ పేరు గల వ్యక్తే అక్కడ లేనట్టు తేలింది. ఎంత మోసపోయింది తను. రాయుడు రాక్షసుడైతే రవి ఒక మేడిపండు. తనను మోసగించనిది ఈ ప్రకృతి చిత్ర మొక్కటే. ఈ సుందర ప్రదేశం నుంచి, దేవుడు గీసిన చిత్రం నుంచి దూరంగా, ఎంతో దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నందుకు ఎంతో దుఃఖం వచ్చింది రాధమ్మకు. రైలుకి టైమవుతూందని గుర్తుకొచ్చి ఆ స్థలం నుంచి బలాత్కారంగా లేచి బయలుదేరబోతుంటే వెనక నుంచి వెర్రి కేకలు. వెనుతిరిగి చూసింది. ఎవరూ? రాజయ్య.

రాధమ్మ ఆగింది. రాజయ్య దగ్గరకు వచ్చాడు.

"ఏం, రాజయ్యా." ఆప్యాయంగా అడిగింది.

రాజయ్య మూగమాట కాని, చేతి సైగ కాని చేయలేదు. అతని చేతిలో వస్తువుంది. సిగ్గు పడుతూ అది రాధమ్మ చేతి కిచ్చాడు.

అది చిత్రం. ఎవరి చిత్రమో కాదు; రాధమ్మది. ఫోటో తీసినట్టు ఎంతో చక్కగా ఉంది ఆ చిత్రం.

ఆ చిత్రాన్ని చూడగానే రాధమ్మ విశాల నేత్రాలు సజల నయనాలయ్యాయి. ఇంతకు ముందు తనకు చూపించిన చిత్రాలతో బాటు అప్పుడే ఎందుకు చూపించలేదో అర్థమయింది. తనను ఎంత నిష్కల్మషంగా ఆరాధిస్తున్నదీ అర్థమయింది. చిత్రాన్ని హృదిలో పదిలంగా దాచినట్టు పెట్టెలో భద్రంగా పెట్టింది.

'రాజయ్యా' వెన్నెల్లా చల్లగా పిలిచింది. రాజయ్య సిగ్గుతో తల దించేసి చేతి వేళ్ళు గిల్లుకుంటున్నాడు.

రాధమ్మ కాళ్ళు అసంకల్పితంగానే రాజయ్య దగ్గరకు చేరాయి. ఇంకా దగ్గరకు చేరాయి. చేరి ఆగాయి.

రాజయ్య తలఎత్తి రాధమ్మ కళ్ళలోకి ఒంటి కన్నుతో చూశాడు. రాధమ్మ అతని ముఖాన్ని నిండుగా చేతుల్లోకి తీసుకుని తొలి పెదాలను ముద్దాడింది. ఆ ముద్దులో కామవికారం గాని, నటన గాని, అసహజతగాని లేవు. అది అతి సహజమైన, ఎంతో నిర్మలమైన ముద్దు.

తన జన్మ తరించినట్టు పరమానంద భరితమైన రాజయ్య ముఖంలో తేజస్సు చూసి మరోసారి ముద్దాడింది. ముద్దు పెట్టి, పెట్టి పట్టుకుని, కన్నీళ్ళు చిమ్ముతుండగా చరచరా నడుచుకుని పోయింది రాధమ్మ.

రాధమ్మ కనుమరుగయ్యేదాక అలా చూస్తూ కన్నీళ్ళతో ఉండిపోయాడు రాజయ్య. ★